

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Kiss Éva ügyvéd (3527 Miskolc, Bajcsy-Zs. u. 17.) és a Dr. Balogh Zoltán (3525 Miskolc, Széchenyi u. 6/B. I/5.) ügyvédek által képviselt I.rendű felperes neve (I.r. felperes címe) felperesnek, a Dobrossy és Alexa Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Simonffy u. 57.; ügyintéző: Dr. Dobrossy István ügyvéd) által képviselt I.r. alperes neve (I.r. alperes címe) I.r. és II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II.r. alperesek ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2008. november 19-én meghozott 7.G.40.137/2006/74. számú ítélete ellen, a felperes részéről 75. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését pedig részben, akként változtatja meg, hogy az alpereseknek az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak szerinti marasztalása főösszegét 335 616 (Háromszázharmincötezer-hatszáztizenhat) Ft-ra felemeli, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek 15 nap alatt 400 000 (Négyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2008. november 19-én meghozott, 74. sorszámu ítéletében kötelezte az I.r. alperest - „amennyiben pedig a társasági vagyron a követelést nem fedezi, a II.r. alperest” - arra, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 200 000 Ft-ot és annak az ítéletben részletezettek szerinti késedelmi kamatát, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította. A felperest az alperesek javára 895 963 Ft perköltség megfizetésére kötelezte.

A megállapított tényállás szerint a felperes és az I.r. alperes között 2006. május 12-én adásvételi szerződés jött létre, amellyel a felperes bruttó 35 528 400 Ft vételárért megvásárolta az I.r. alperestől a település1, település2 és település3 települések közigazgatási területén kiépített, 936 előfizetővel rendelkező műsorelosztó-rendszereket, amelyek közül a ...i és a ...i rendszerek építés alatt álltak, a ..i pedig a szerződéskötés időpontjában fennmaradási engedéllyel rendelkezett.

A szerződés I. számú melléklete településenkénti megbontásban tartalmazta a rendszereket alkotó műszaki berendezések típusát, darabszámát, egységárát és azok együttes értékét, amely megegyezett a szerződésben meghatározott vételárral.

A szerződés 2. pontja azt tartalmazta, hogy „Az eladó eladja, a vevő pedig a megtekintett állapotban megveszi az 1. pontban körülírt, jelen szerződés 1. számú mellékletét képező vagyonlistában meghatározott - de teljes műszaki és számszaki pontossággal a rendszer jellegénél fogva meg nem határozható - rendszerek egészét”.

A szerződéskötést követően, 2006. május 17-én az I.r. alperes átadta a felperesnek - egyéb dokumentumok mellett - az előfizetők adatait tartalmazó kimutatását, az általa alkalmazott általános szerződési feltételeket, valamint a csatornakiosztást, amelyben már a **SK** csatorna is szerepelt.

Az átállás megkönnyítése érdekében a felperes azt a számítógépes számlázó-rendszert vásárolta meg, amelyet az I.r. alperes is használt. A rendszer ügyfelekre vonatkozó adatbázisának a felperes számítógépére történő átmásolását a II.r. alperes végezte el. Az átmásolt adatbázis az I.r. alperes utolsó számlázási adatait, tehát az I.r. alperes által a szerződéskötés előtt alkalmazott egyszeri díjcsökkentéssel megállapított előfizetési díjakat tartalmazta. A felperes az adatbázisban szereplő előfizetési díjak megfelelőségét nem ellenőrizte, ezért az általa az előfizetőknek küldött számlák is az egyszeri díjkedvezménnyel csökkentett előfizetési díjakat tartalmazták.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg azt is, hogy település2 településen az oszlopokon elhelyezett kábeltelevíziós szerelvények védőtávolsága nem felelt meg a szabvány előírásainak, ezért azokat a felperesnek át kellett helyeztetnie, amely részéről 200 000 Ft költséggel járt.

A felperes a módosított keresetében különböző jogcímen összesen 18 717 136 Ft és járulékal megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Állítása szerint a szerződés tárgyát az 1. számú mellékletben tételesen felsorolt műszaki berendezések képezték. E szerződési tartalomhoz képest pedig az I.r. alperes hibában teljesített, mivel a megvásárolt rendszerek a mellékletben felsoroltaknál kevesebb, illetőleg kisebb értékű berendezésekből álltak. Ezért a keresetében megjelölt összegben belül a Ptk. 306.§ (1) bekezdése alapján 3 504 000 Ft árleszállítás megfizetésére kérte az alpereseket kötelezni.

Állította továbbá, hogy a szerződés tárgyát képező műszaki berendezések valós értéke és a szerződés mellékletében meghatározott ellenértékük között a szerződéskötés időpontjában feltűnően nagy értékkülönbség állt fenn, amelyre tekintettel a Ptk. 201.§ (2) bekezdése alapján a szerződést megtámadta és a feltűnő értékaránytalanság kiküszöböléseként az alpereseket 10 611 720 Ft és járulékal megfizetésére kérte kötelezni.

A felperes arra is hivatkozott, hogy az I.r. alperes megtévesztette őt az előfizetési díjak tekintetében, amellyel számára 48 hónap alatt 856 800 Ft kárt okozott, amelynek megtérítésére ugyancsak igényt tartott.

Állította a felperes azt is, hogy a **SK** csatorna bevezetéséről a szerződéskötést megelőzően őt az I.r. alperes nem tájékoztatta. Ezért az e csatorna után a műsorszolgáltatónak fizetendő műsordíj összege - mint elmaradt haszon - nála olyan kárként jelentkezett,

amelyet az alperesek szintén kötelesek számára megtéríteni. E kár összegét a felperes - 48 hónapra számítva - 3 409 296 Ft-ban jelölte meg.

Ugyancsak kártérítés jogcímén tartott igényt a felperes a település² településen végrehajtott kábeláthelyezés költségére, amelynek összegét 335 616 Ft-ban határozta meg.

Az alperesek a felperes teljes keresetének elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a perben tanúkat hallgatott meg és szakértői bizonyítást folytatott le, továbbá a felek okirati bizonyítékokat csatoltak. A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján pedig a felperes keresetét a túlnyomó részében alaptalannak találta.

Megállapította, hogy a szerződés tárgyát nem az 1. számú mellékletben felsorolt és tételenként értékelt egyes műszaki berendezési tárgyak, hanem a három településen kiépített kábeltelevíziós-rendszerek egésze képezte. Ezért a feltűnő értékaránytalanság vizsgálata során a vételárat nem az 1. számú mellékletben felsorolt műszaki berendezések értékéhez kellett viszonyítani.

Az elsőfokú bíróság megállapítása az volt, hogy a szerződő felek az adásvételi szerződésükben csupán a felperes számára kedvezőbb amortizációs kulcs alkalmazása érdekében utaltak a mellékletben felsorolt alkatrészekre és ezzel valójában a szerződésük tényleges tartalmát kívánták leplezni.

A felperes által megvásárolt kábeltelevíziós hálózat összértéke azonban nem volt azonos az abba beépített műszaki berendezések együttes értékével, mivel ahhoz hozzátartozott a megszerzett piacon, az ügyfelekkel kiépített kapcsolatban és a vállalkozás eredményességében megnyilvánuló üzleti érték (goodwill) is.

Az elsőfokú bíróság a felperes feltűnő értékaránytalanságra alapított igényét ebből a megállapításból kiindulva vizsgálta és ennek eredményeként állapította meg azt - teljes mértékben elfogadva a perben kirendelt műszaki szakértő megállapításait -, hogy a perbeli esetben a szerződésben meghatározott szolgáltatás és ellenszolgáltatás értéke között feltűnően nagy értékkülönbség nem állt fenn, annak kiküszöbölését tehát a felperes a keresetében alaptalanul kérte.

Az I.r. alperes részéről alkalmazott díjcsökkentéssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy azzal az I.r. alperes az előfizetői felé egy egyszeri jóváírást valósított meg, nem pedig az előfizetői szerződések módosítását. Ennek megfelelően a felperes téves számlázásból eredő kárát nem az alperesek okozták, hanem az a körülmény, hogy a felperes a számlázáshoz használt program átvételekor maga nem járt el kellő körültekintéssel.

Nem találta alaposnak az elsőfokú bíróság a felperesnek a **SK** csatorna műsordíja megtérítése iránt előterjesztett igényét sem, amely megállapítását azzal indokolta, hogy a felperes a rendelkezésre álló adatok szerint az aktuális csatornakiosztásról legkésőbb 2006. május 17-én értesült, ezért alaptalanul állította, hogy az I.r. alperes a **SK** csatorna bevezetését illetően az őt terhelő tájékoztatási kötelezettségnek nem tett eleget.

Alaposnak találta viszont az elsőfokú bíróság a felperesnek a település²ⁿ végrehajtott kábeláthelyezés költsége megtérítésére vonatkozó igényét. E költség összegét azonban

csupán az alperesek által elismert 200 000 Ft-ban állapította meg, azzal az indokkal, hogy a perben a felperes nem bizonyította, hogy az áthelyezés tényleges költsége az alperesek részéről elismert összeget meghaladta.

A II.r. alperes marasztalásának jogszabályi alapjaként az elsőfokú bíróság „A gazdasági társaságokról” szóló, 2006. évi IV. törvény (Gt.) 97.§ (1) bekezdésére, valamint a 70.§ (4) bekezdésére hivatkozott.

A felperes részéről előterjesztett, újabb műszaki szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítvány elutasítását pedig az elsőfokú bíróság azzal indokolta, hogy a M.L. műszaki szakértő által elkészített, a perben írásban is és szóban is kiegészített szakértői vélemény aggálytalan és kellően meggyőző volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet részben történő megváltoztatását és az alpereseknek a módosított keresete szerinti marasztalását, másodlagosan pedig a sérelmezett ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul, a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerűtlen és jogszabálysértő mérlegelésével állapította meg, hogy ő a perbeli szerződéssel kábeltelevíziós rendszereket, nem pedig az azok üzemeltetéséhez szükséges eszközök halmazát vásárolta meg.

Ezzel összefüggésben a felperes hivatkozott az adásvételi szerződés 2. pontjában foglaltakra, valamint arra, hogy az eljárás során meghallgatott tanúk a szerződéskötést megelőző megbeszéléseken nem voltak jelen, így a felek szerződéskötési akaratáról közvetlen információval nem rendelkezettek.

A Ptk. 365.§-ára és a 94.§-ára hivatkozással állította, hogy az adásvétel tárgya csak ingó-, vagy ingatlan dolog lehetett, ennek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott üzleti érték nem is képezhetette tárgyát az adásvételi szerződésnek.

A felperes a fellebbezésében is fenntartotta azt az állítást, amely szerint az elsőfokú eljárás során beszerzett műszaki szakértői vélemény homályos, hiányos, illetőleg önmagával, valamint a perben rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal ellentétes megállapításokat tartalmazott, ezért azt az elsőfokú bíróság az érdemi döntése alapjául nem fogadhatta volna el. Ezzel összefüggésben a felperes állította, hogy a forgalmi érték meghatározása során a szakértő által alkalmazott képlet elemei tévesek, hibásak és részben ellentétesek az I.r. alperes könyvelésében szereplő adatokkal, illetőleg a beszerzett könyvszakértői véleménnyel. Sérelmezte, hogy a szakértő a rendszer részegységeinek értékelésekor az általa megállapított forgalmi értékeket nem támasztotta alá összehasonlító adatokkal sem, amely miatt a megállapításai ugyancsak megalapozatlanok.

A díjcsökkentésből eredő kártérítés iránti igényével összefüggésben a felperes sérelmezte az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, miszerint az I.r. alperes az általa számlázott utolsó hónapban egyszeri jóváírást hajtott végre. Hivatkozott arra, hogy ilyen esetben az I.r. alperesnek jóváíró számlát kellett volna kibocsátania a könyvszakértő véleménye szerint is, amelyre azonban nem került sor.

A felperes fenntartotta a **SK** csatorna többlet-műsordíjából származtatott kártérítés iránti igényét is. Állította, hogy az I.r. alperes ennek a csatornának a bevezetését kifejezetten

eltitkolta. A felperes arról csak a szerződéskötést követően szerzett tudomást, amikor a műsordíjnak az előfizetői díjba való beépítésére már nem volt lehetősége.

A település²n végrehajtott kábeláthelyezés költségével összefüggésben pedig állította, hogy annak összegét a számla csatolásával hitelt érdemlően igazolta. Ezért téves volt az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a kár összege tekintetében az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a saját helyes indokai alapján történő helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perköltségeik megfizetésére kötelezését kérték.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének az alpereseket a felperes javára 200 000 Ft és járulékai megfizetésére kötelező rendelkezése ellen. Ezért az ítéletnek ez a része a Pp. 228.§ (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

A Debreceni Ítéltábla pedig a felperes fellebbezését a Pp. 253.§ (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően csak a fellebbezési kérelem és az alperesi ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A felperes fellebbezése a túlnyomó részében alaptalan.

A rendelkezésre álló adatok alapján a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban pontosítja, hogy a perbeli adásvételi szerződés a felperes és az I.r. alperes jogelődje között jött létre és abban a szerződő felek a „bekötött” előfizetők számát 1015 főben, ezen belül pedig az aktív előfizetők számát 441 főben jelölték meg.

A tényállásnak ekként történt pontosítása azonban a felek jogvitájának érdemi elbírálását nem befolyásolta.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor a szerződő felek akarata nem csupán a három érintett településen megtalálható, a kábeltelevíziós hálózatok üzemeltetéséhez szükséges különböző műszaki berendezések, szerkezeti elemek tulajdonjogának átruházására irányult. Azt a körülményt, hogy a felek akarata nem pusztán eszközök megvásárlására irányult, az elsőfokú bíróság ítéletében megjelölt bizonyítékokon (adásvételi szerződés 2. és 7. pontjai, tanúvallomások) túl a felperesnek a jelen perben, valamint a pert megelőzően megtett saját nyilatkozatai is alátámasztották.

A pontosított kereseti kérelmet tartalmazó 2. számú irathoz (F/13. szám alatt) csatolt levelében ugyanis a felperes - egyebek mellett - a következőket írta:

„1. A vételár kialakításánál a hejőbábai előfizetőkről kapott információ alapján a bruttó havi előfizetési díj 3 220 Ft volt. A Bt. társaságunk tájékoztatása nélkül, ezen előfizetési díjat 3 170 Ft-ra csökkentette, ami kb. 90 000 Ft-tal csökkentette a rendszerre jutó nyereségünket egy évben.

2. A tárgyalások során egyetlen egyszer sem volt arról szó, hogy a volt tulajdonos új csatornát léptet be. T. Bt. társaságunk értesítése nélkül település² és település¹

településeken a csatornák számát bővítette a **SK** csatornával, anélkül, hogy az előfizetési díjat növelték volna, tehát az új csatorna költségét a rendszer új tulajdonosára terhelték. Fentiek alapján ez társaságunknak a nyereségét több mint 800 000 Ft-tal csökkentette."

Az elsőfokú bírósághoz 2007. január 12-én 6. sorszámon benyújtott előkészítő iratának 5. oldalában a felperes akként nyilatkozott, hogy „az adásvételi szerződés része volt, tárgyát képezte az előfizetői adatbázis átadása, mely tartalmazta az egyes előfizetők nevét, címét, igényelt programcsomagját, előfizetői díjának összegét."

A felperesnek ezek a nyilatkozatai teljes mértékben alátámasztják az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, miszerint az adásvételi szerződés tárgyát a három érintett településen kiépített, meghatározott programcsomagokkal és szerződéses partnerállománnyal rendelkező, részben már működő kábeltelevíziós hálózatok rendszerei képezték, nem pedig a szerződés 1. számú mellékletében felsorolt műszaki berendezések összessége.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a hálózatokba beépített műszaki berendezések értéke a megvásárolt hálózatok forgalmi értékének csupán az egyik elemét jelentette, ezért a hálózatok tényleges forgalmi értékének meghatározásakor egyéb tényezőket (meglévő ügyfélkör, a szolgáltatás bevezetettsége és ismertsége a piacon, stb.) is figyelembe kellett venni.

Azt, hogy a felperes maga is ezeket a tényezőket értékelte, amikor a kiépített hálózatok rendszerének megvásárlása mellett döntött, a per egyéb adatai mellett, a fent hivatkozott felperesi nyilatkozatok is teljes mértékben alátámasztották.

A rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a szerződő felek csupán a felperes számára kedvezőbb amortizációs kulcs alkalmazhatósága érdekében hivatkoztak a szerződésükben az 1. számú mellékletben felsorolt alkatrészekre, illetőleg módosították utólag a végszámla tartalmát.

A Debreceni Ítéltábla azonban mellőzi annak megállapítását, hogy emiatt a felek szerződése színlelt, vagy leplezett lett volna. A szerződés 1. és 7. pontjába foglalt rendelkezésekből ugyanis a szerződő felek tényleges akarata és a szerződés valós tartalma megállapítható. Önmagában abból a körülményből pedig, hogy a szerződés 2. pontjába foglalt rendelkezés részben ellentétes volt a szerződés egyéb megállapításaival, az egész szerződés színlelt, vagy leplezett jellegét megalapozottan megállapítani nem lehet.

Annak következtében, hogy a szerződés tárgyát nem az 1. számú mellékletben felsorolt műszaki berendezések képezték, a felperes alappal nem követelhetett árleszállítást az I.r. alperestől arra hivatkozással, hogy a megvásárolt hálózatok az 1. számú mellékletben felsoroltaknál kevesebb, illetőleg kisebb értékű berendezésekből álltak.

A felperes a szerződést feltűnő értékaránytalanság jogcímén támadta. A rendszert alkotó műszaki berendezési tárgyak hiánya, vagy hibája pedig csak abban az esetben bírt volna jelentőséggel, ha azok miatt a rendszer egészének értéke maradt volna el jelentős mértékben a szerződésben kikötött vételártól. A Debreceni Ítéltábla azonban egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok a felperes részéről állított feltűnő értékaránytalanság fennállását nem támasztották alá.

Alaptalanul állította a felperes a fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú eljárás során beszerzett műszaki szakértői vélemény homályos és hiányos volt, önmagával és a perben rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal ellentétes megállapításokat tartalmazott, ezért azt az elsőfokú bíróság az érdemi döntése alapjául nem fogadhatta volna el.

A másodfokú bíróság megállapítása szerint a szakértő a szakértői véleménye írásbeli és szóbeli kiegészítései során a felperes észrevételeire a megfelelő válaszokat megadta, a forgalmi érték meghatározásakor alkalmazott számítása megalapozottságát pedig kellően megindokolta.

A felperes a fellebbezésében a szakértői vélemény hiányosságaként arra is alaptalanul hivatkozott, hogy a szakértő a rendszer részegységeinek értékelése során nem szerzett be összehasonlító forgalmi adatokat. A helyesen megállapított tényállás szerint ugyanis a felek szerződésének tárgyát nem a rendszert alkotó műszaki berendezések összessége, hanem a meghatározott tulajdonságokkal rendelkező, működő kábeltelevíziós hálózatok képezték, amelyek együttes értéke nem volt azokat alkotó műszaki berendezések értékével. A szakértő feladata sem az egyes műszaki berendezések értékének, hanem a működő, kialakult előfizetői körrel rendelkező, bevételt termelő hálózatok értékének a meghatározása volt, amelynek során a rendszert alkotó alkatrészek értékét csupán az értékelés egyik elemeként lehetett figyelembe venni.

Ilyen körülmények között nem lehetett a szakértői vélemény hiányosságaként értékelni, hogy a szakértő a berendezések értékének meghatározásához összehasonlító forgalmi adatokat nem szerzett be, arra is figyelemmel, hogy a hivatkozott műszaki berendezések a kereskedelmi forgalomban megvásárolhatók, a beszerzési áruk ezért bárki által könnyen megismerhető. Tény, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során a műszaki szakértő megállapításait mindvégig vitatta. Olyan konkrét bizonyítékokat azonban nem szolgáltatott, illetőleg nem jelölt meg, amelyek alkalmasak lettek volna arra, hogy a szakértő nyilatkozatait megdöntsék, vagy legalább aggályossá tegyék. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felperes másik szakértő kirendelése iránti indítványát nem teljesítette.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el a felperesnek a SK csatorna többlet-műsordíjából, valamint a díjcsökkentéssel összefüggésben állított kártérítési igényeit is, amely döntések indokaival a másodfokú bíróság minden tekintetben egyetértett, ezért azok megismétlését szükségtelennek tartotta.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor elutasította a felperesnek a település2n végrehajtott kábeláthelyezésekkel összefüggő kártérítési igényét, a 200 000 Ft-ot meghaladó részében.

A 2008. február 20-án megtartott tárgyaláson ugyanis az alperesek képviselője a felperes követelésének jogalapját is és 335 616 Ft összegét is elismerte, amely nyilatkozatát a Ptk. 242.§ (1) bekezdése szerinti tartozáselismerésnek kell tekinteni. A tartozáselismerés pedig azzal a következménnyel jár, hogy a bizonyítási teher megfordul. Ezért az alperesek által a későbbiekben megtett,összecszerúséget vitató nyilatkozat után az alpereseket terhelte (volna) annak bizonyítása, hogy a kábeláthelyezés tényleges költsége a korábban elismert 335 616 Ft-nál kevesebb, csupán 200 000 Ft összegű volt. Az alperesek azonban ezt az állításukat a perben semmivel nem igazolták. Ennek következtében az elsőfokú bíróság e

tétel vonatkozásában a felperes követelésének a 200 000 Ft-ot meghaladó részét tévesen utasította el.

Mindezekre tekintettel a Debreceni Ítéltábla a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését részben, akként változtatta meg, hogy az alpereseknek az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak szerinti (a II.r. alperes mögöttes felelősségére utaló) marasztalása főösszegét 335 616 Ft-ra felemelte, az ítélet fellebbezett részének egyéb rendelkezéseit pedig - az ítélet indokolásának a jelen határozatban foglaltak szerinti módosításával, illetőleg kiegészítésével - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság döntése folytán a peres felek pernyertességének és pervesztességének aránya számottevően nem változott. Ezért a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak módosítani az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéseit.

A felperes fellebbezése a túlnyomó részében alaptalan volt, amelyre tekintettel a Debreceni Ítéltábla a felperest kötelezte az alperesek ügyvédi munkadíjból eredő másodfokú perköltségének a megfizetésére, a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján, amelynek összegét a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (5) bekezdésében és a 4/A.§-ban foglaltak figyelembevételével. A felperes pedig a lerótt fellebbezési eljárási illetékből és az ügyvédi munkadíjakból származó saját másodfokú perköltségeit maga köteles viselni.

Debrecen, 2009. szeptember 9.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-